

DVADSIATA DEVIATA NEDEĽA CEZ ROK C

V mojej kňazskej praxi som sa neraz stretol so sťažnosťou, že pre mnohých je modlitba ťarchou, bremenom alebo povinnosťou nie veľmi príjemnou. Preto je pre nás dnešné evanjelium aktuálne, pretože nás Pán Ježiš chce povzbudiť k správne chápaniu modlitby. Preto nám dáva pred náš duchovný zrak podobenstvo o neodbytnej vdove, ktorá vytrvalo prosí bezbožného sudcu, aby vyhovel jej žiadosti. Hovorí nám: *„Keď vytrvalú prosbu vdovy vyslyšal bezbožný sudca, o koľko viac naša vytrvalá modlitba dosiahne vyslyšanie u Pána Boha. Preto nás Ježiš vyzýva, aby sme sa modlili stále a aby sme v modlitbe neochabovali.“*

Pán Ježiš sa sám modlil vytrvalo. Na začiatku svojho verejného vystúpenia sa postil a modlil 40 dní na púšti pravdepodobne nad Jerichom, kde sa dodnes podľa tradície spomína toto miesto. Tiež poznáme z evanjelií, kde sa píše, že sa Pán Ježiš neraz utiahol na opustené miesto a zotrval na modlitbe s nebeským Otcom aj celú zem. Toto tiež pútnikom pripomínam v Galilei na Hore blahoslavenstiev. Keď sa takto vytrvalo modlil, tak musel mať dobré skúsenosti s modlitbou. Ako je to teda, ak niekto má zlé skúsenosti s modlitbou? Možno sa nemodlíme vytrvalo. Ak si študent pred skúškou povie, že sa pomodlí tri otčenáše a tri zdravasy a určite skúšku urobí, ale ak ju neurobí, tak si povie, že sa zbytočne modlil. A v tomto je zásadná chyba. Z cirkevných dejín poznáme životný príbeh svätej Moniky, ktorá sa skoro dvadsať rokov vytrvalo modlila za obrátenie syna Augustína, čo sa jej aj splnilo. Keď raz prišla za biskupom so sťažnosťou, že sa jej nedarí, aby sa jej syn obrátil, tak jej biskup povedal tieto slová: *„Nie je možné, aby syn toľkých sĺz a modlitieb bol zatratený.“* Po toľkých rokoch vytrvalej modlitby dostal syn milosť obrátenia a ešte k tomu akú veľkú. Stal sa kňazom, biskupom a aj učiteľom Cirkvi. Hľa, takto vyzerá vytrvalá modlitba. Na mnohých pútnických miestach, napr. na Starých Horách - pri Studničke, máme na to dôkazy, koľko je tam ďakovných tabuliek vyslyšaných vytrvalých modlitieb.

Ak sa z vás predsa niekto vytrvalo modlil a i napriek tomu sa nedosiahlo vyslyšanie, môže byť aj druhá chyba. Pán Boh nie je automat, do ktorého sa hodí minca a vypadne žiadaný výrobok. V Getsemanskej záhrade pútnikom pri katechéze poukazujem na modlitbu Pána Ježiša, ktorý sa sám neopovážil obrátiť sa na Otca s takýmto zmýšľaním. On sa pred svojím umučením modlil takto: *Otče, ak chceš, nech sa stane nie moja, ale tvoja vôľa (porov. Lk 22, 42)*. Spomínam si po jednej takejto katechéze na kňaza, ktorý mi povedal svoj príbeh, ako cestoval v Bratislave električkou a k nemu si prisadla istá pani. Keď zistila, že je kňaz, tak sa mu prihovorela takto: „Jéj, dôstojný pán, som rada, čo vám môžem povedať, že od istého času by som za vieru skočila aj do ohňa.“ „A čo vás k tomu vedie?“ spýtal sa jej kňaz. Mám syna, ktorý mi ochorel na rakovinu a ja som sa dni, noci a týždne modlila, aby mi ho Pán Boh nevzal a v predstavte si syn sa mi uzdravil.“ Nato jej kňaz dal otázku: „A keby vám ho bol Pán Boh povolal, aj vtedy by ste za vieru skákala do ohňa?“ Kňaz poznamenal: „Odpoveď som od nej nedostal.“ Ľahko je nám modliť sa, keď nás nič netrápi a hovoriť Pánu Bohu, nech sa nám splní jeho vôľa.

A keby sme od Pána Boha v modlitbe nedostali nič pozemské, tak i napriek tomu dostávame jeho najväčší dar – vieru. A to tak, že keď si denne vytrvalo modlitbou spomíname na Pána Boha, keď sa denne obraciame na neho, keď sa denne modlitbou stretáme s ním, tak nedostávame od neho pozemskú odrobinku, ale nesmierne veľký duchovný dar a tým je hlboká viera, ktorá nás môže urobiť šťastnými v akýchkoľvek situáciách života.

Preto nikdy nepochybujme, že naše modlitby sú zbytočné, ale zamilujme sa modlitbu a radi sa modlime.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.